

LINDA VAN RIJN

Piste Alarm

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Zaterdag

1

Met een goedkeurend knikje overzag Daphne Mentzl-Duisenberg de eetzaal van het pension. De donkere meubels blonken in het daglicht, dat door de van luiken voorziene ramen naar binnen viel.

Zoals altijd wanneer het net gesneeuwd had, was het licht feller dan anders. Het weerkaatste tegen het wit van de sneeuw en kwam harder binnen. Daphne hoefde 's ochtends niet eens naar buiten te kijken om te zien of het had gesneeuwd, ze zag het aan de lichtval en zat nooit fout.

Ze haalde haar hand over een van de tafels en constateerde tevreden dat er geen stof of andere viezigheid op lag. Karina, die sinds jaar en dag schoonmaakte in het pension, had haar werk weer naar behoren gedaan. Een nieuwe week kon beginnen.

Het was zaterdag, de dag die in het pension als begin van de week gold. Wisseldag. Vanochtend hadden drie gezinnen uitgecheckt, die bruinverbrand huiswaarts keerden. Iedereen met een witte waas op de plek waar de skibril had gezeten. Zelf was Daphne noch bruinverbrand noch voorzien van witte waas – tijd om

te skiën had ze in het hoogseizoen nauwelijks. Van half december tot eind maart was er altijd minimaal één, maar meestal twee of drie, van de appartementen in het pension verhuurd en dat betekende: veel werk aan de winkel. Daphne klaagde er niet over. Toen ze zes jaar geleden het pension had geopend had ze niet durven dromen dat het ooit een seizoen lang niet zonder gasten zou zijn. En nu was het al het vierde jaar dat dat gebeurde. Pension Mentzl, zoals ze de accommodatie doeltreffend maar weinig fantasievol had gedoopt, was een succes.

Daphne controleerde of alle twaalf de stoelen, verdeeld over drie tafels, voorzien waren van een kussen, schikte nog wat aan de bloemstukjes die op tafel stonden en verwijderde een pluisje van de neus van de hertenkop die aan de muur hing. Vanaf waar ze nu stond, kon ze precies de steile weg overzien waaraan het pension was gelegen. Met dank aan de recente sneeuwbuï was het onderscheid tussen het asfalt en de stoep niet meer te maken en een paar skiërs die vroeg van de piste waren teruggekeerd baanden zich met moeite een weg omhoog. Er was dit seizoen veel sneeuw gevallen in Kirchberg, wat de bereikbaarheid van het

dorp niet altijd goed had gedaan maar waarover Daphne niet klaagde. Met een gezamenlijk inkomen dat volledig van het skitoerisme afhankelijk was, was het voor haar en Franz van essentieel belang dat de toeristen het naar hun zin hadden. En toeristen hadden het naar hun zin als er voldoende sneeuw lag.

Nog twee weken, dan zat het hoogseizoen er alweer op. Aankomende week, als het voorjaarsvakantie in Nederland was, lag de piek. Samen met de periode van de kerstvakantie was dit de drukste tijd voor Daphne. En de leukste, meende ze, al merkte ze nu richting het eind van het seizoen wel hoe moe ze was. De laatste keer dat zij en Franz een dag vrij hadden gehad, kon ze zich niet herinneren. De laatste keer dat ze zonder haast waren opgestaan ook niet. Elke ochtend vertrok Franz al vroeg naar de skischool, waar hij weliswaar pas rond negen uur zijn eerste klasje of privéleeringen ontving, maar waar hij alles wel tiptop in orde wilde hebben. Geoff, de eigenaar van de skischool, was een goede vriend van hem en nadat Geoff acht jaar geleden als gevolg van een ernstig skiongeluk lichamelijk gehandicapt was geraakt, had Franz steeds meer van zijn taken bij de skischool overgenomen. Dat

betekende dat hij niet alleen les gaf, maar ook nieuwe mensen aannam, een groot deel van de administratie op orde moest houden, de planning bijhield en het materiaal moest aanvullen. Het was veel extra werk, maar Franz deed het graag, al was het maar om de pijn bij Geoff dat hij zijn werk niet meer zelf kon doen een klein beetje te verzachten. De regie was weliswaar nog in handen van de skischoolhouder, maar zonder het uit te spreken wisten beiden dat als Franz niet zou doen wat hij deed, de skischool allang had moeten sluiten. Daphne vond het genereus dat Franz zijn vriend op deze manier hielp en ze klaagde dan ook nooit over de lange dagen die hij tijdens het hoogseizoen maakte. Al betekende het dat zij het pension grotendeels in haar eentje moest runnen, met de hulp van Karina en haar dochter die elke avond de eetzaal en de keuken kwamen schoonmaken en op zaterdag alle gebruikte appartementen. Daphne was zelf degene die de handdoeken van de gasten dagelijks verwisselde en die niet alleen de handdoeken, maar ook het beddengoed en de tafelkleden en servetten waste en streek. Als een gast vroeg of ze even een broek of een shirt kon wassen deed ze daar ook niet moeilijk over, met als gevolg dat de wasmachi-

ne overdag bijna continu draaide, vooral op een dag als vandaag.

Ook nu hoorde ze het piepje dat aangaf dat de machine klaar was en ze liep naar de ruime bijkeuken om hem leeg te halen. Er zat beddengoed in van het kinderbedje dat afgelopen week in gebruik was geweest. Ook vandaag verwachtte ze twee gezinnen met kinderen, maar niet van de leeftijd dat ze nog in het babybedje sliepen. Vijf in totaal, allemaal tussen de vijf en de tien jaar. Gezellig vond ze het, kinderen om haar heen. Een beetje reuring in huis. Zelf had ze nooit kinderen gekregen en hoewel ze vierendertig was en biologisch gezien nog alle gelegenheid had om zwanger te raken, wist ze zeker dat het niet zou gebeuren. Daar was Franz heel duidelijk over geweest: geen kinderen. Toen Daphne voor hem naar Oostenrijk verhuisde, was hij al veertig geweest en vond hij zichzelf te oud om vader te worden. Bovendien had hij gewoon nooit die behoefte gevoeld. Niet dat hij kinderen niet leuk vond, hij ging geweldig om met kinderen van vrienden of de tweeling van haar broer. Als skileraar had hij talloze klasjes begeleid, honderden kinderen de beginselen van de skisport geleerd, waar hij altijd veel voldoening uit had gehaald.

Hij vond het leuk om met kinderen te werken, ze te zien zwoegen en ploeteren tot ze er eindelijk in slaagden op ski's een mooie bocht te maken. Franz zei altijd dat er weinig was waarvan hij zo kon genieten als de blijdschap van een kind op zo'n moment. Maar hij vond het ook heerlijk om na zo'n dag de kinderen bij hun ouders te droppen, naar huis te gaan en daar in alle rust de avond door te brengen, zei hij altijd. Kinderen waren alleen leuk als ze niet van jezelf waren, was zijn standpunt. De verantwoordelijkheid, de constante zorgen, de drukte – Franz zat er gewoon niet op te wachten. Daphne vond het jammer, maar ze had al snel begrepen dat dit bij Franz geen discussiepunt was. Zijn besluit stond vast en als ze wel kinderen wilde, moest ze niet bij hem zijn. Zelfs voor haar veranderde hij niet van gedachten.

Hoewel Franz het nooit met zo veel woorden had uitgesproken, ging Daphne ervan uit dat zijn standpunt ook voortkwam uit het gezin waarin hij was opgegroeid. Hij kon niet terugkijken op een leuke, liefdevolle jeugd zoals zijzelf. Hij had niet de ervaring van de gezelligheid en warmte van een gezin. Daphne begreep, hoewel ze dit nooit hadden besproken,

dat hij een grote angst voelde om zelf een gezin te stichten zonder dat hij ooit een goed voorbeeld had gehad. Misschien was hij bang dat hij in wezen meer op zijn vader leek dan hij dacht? Misschien vreesde hij dat ook hij in de situatie zou komen waarin hij zijn eigen kind in de steek zou laten, en dat zou hij een kind nooit willen aandoen. Het waren theorieën die ze zelf had verzonnen, dit onderwerp was bij Franz moeilijk aan te snijden. Het enige wat Daphne wist, was dat hij in een gebroken gezin was opgegroeid, omdat zijn vader hem en zijn moeder in de steek had gelaten. Zijn vader had later bij zijn nieuwe vrouw nog een kind gekregen. Franz had dus een halfbroertje, maar daar had hij geen contact mee. Daphne had hem zelfs nooit ontmoet, ze wist niet waar hij woonde en hoe hij heette. Franz liet er nooit iets over los en zelf had ze er eigenlijk nooit naar gevraagd, bang om oude wonden open te rijten. Het maakte ook niet uit. Franz had zich losgemaakt van zijn verleden en had nu zijn leven met haar. Zijn moeder, die ongetwijfeld van haar zoon had gehouden, maar na de scheiding verbitterd was geraakt, was al voor Daphnes komst naar Kirchberg overleden. Franz had goede herinneringen aan haar, hij had een paar

jaar na de scheiding zelfs haar achternaam aangenomen om zijn verbondenheid met haar te tonen. Of misschien meer: om zich tegen zijn vader af te zetten.

Franz' vader Wilhelm woonde in Kitzbühel, het dorp naast Kirchberg. In zijn jonge jaren was Franz nog wel bij hem en zijn nieuwe gezin over de vloer gekomen, maar daarna was het contact gereduceerd tot groeten als ze elkaar toevallig tegenkwamen. Daphne mocht Wilhelm niet. Ze kon er niet precies de vinger op leggen, maar hij kwam over als een afstandelijke, koude man. Ze hadden zich aan elkaar voorgesteld en dat was het langste gesprek dat ze ooit hadden gevoerd. Als je met zo'n vader opgroeide, was het misschien ook niet zo raar dat je zelf nogal een aversie tegen het vaderschap had.

Daphne moest eerlijk toegeven dat dit wel een reden was geweest om te twifelen over haar keuze voor Franz. Haar kinderwens was best sterk geweest, zeker toen ze eind twintig was en haar vriendinnen kinderen begonnen te krijgen. Bij elk kraambezoekje had ze een steeds diepere wens gevoeld om zelf ook moeder te worden en net in die tijd moest ze de keuze maken om al dan niet voor haar